

Daniels bok – nummer etthundraett

Förbundets budbärare: Från rening till utrensning

Jeff Pippenger

2024-02-29

Den vecka då Kristus bekräftade förbundet representerade tiden från hans dop till dess att Kristus i den himmelska helgedomen reste sig vid Stefanus stening.

Men han, full av den helige Ande, riktade blicken stadigt mot himlen och såg Guds härlighet och Jesus stå på Guds högra sida, och sade: Se, jag ser himlarna öppnade och Människosonen stå på Guds högra sida. Då ropade de med hög röst och höll för sina öron och stormade enhälligt fram mot honom, och drev ut honom ur staden och stenade honom; och vittnena lade ner sina mantlar vid en ung mans fötter, vars namn var Saulus. Och de stenade Stefanus, medan han åkallade Gud och sade: Herre Jesus, tag emot min ande. Och han föll på knä och ropade med hög röst: Herre, tillräkna dem inte denna synd. Och när han hade sagt detta, insomnade han. Apostlagärningarna 7:55–60.

När Stefanus stenades och Mikael reste sig, gick evangeliet till hedningarna, ty fram till den tiden var evangeliet begränsat till judarna.

”Då sade ängeln: ’Han skall stadfästa förbundet med de många under en vecka [sju år].’ Under sju år efter det att Frälsaren hade inträtt i sin tjänst skulle evangeliet förkunnas särskilt för judarna: i tre och ett halvt år av Kristus själv, och därefter av apostlarna. ’Mitt i veckan skall han göra slut på slaktoffer och matoffer.’ Daniel 9:27. Våren år 31 e. Kr. blev Kristus, det sanna offret, framburet på Golgata. Då rämnade förlåten i templet mitt itu, vilket visade att offertjänstens helighet och betydelse hade upphört. Tiden hade kommit då det jordiska offret och matoffret skulle upphöra.

”Den ena veckan — sju år — slutade år 34 e.Kr. Genom steningen av Stefanus beseglade judarna då slutgiltigt sitt förkastande av evangeliet; de lärjungar som skingrades genom förföljelsen ”gick omkring och predikade ordet överallt” (Apg. 8:4); och kort därefter blev Saul, förföljaren, omvänd och blev Paulus, hedningarnas apostel.” Messias, s. 233.

År 34 avslutades den heliga veckan (tvåusen femhundraetjugo dagar), och det forntida Israel skildes från Gud; deras provotid hade helt gått till ända. Vid den tidpunkten var vedergällningen över det forntida Israel för förkastandet av förbundet och för korsfästelsen av Guds Son underkastad Guds verkställande dom. Gud uppsköt i sin långmodiga barmhärtighet Jerusalems förstörelse till belägringen och förstörelsen år 66 e.Kr. fram till år 70 e.Kr.

Verserna i Daniels nionde kapitel, som angav den vecka då Kristus bekräftade förbundet, anger också att det hedniska Rom (fursten som skall komma) skulle förstöra staden och helgedomen; men Gud lät i sin långmodiga barmhärtighet det forntida Israels barn få tid att höra evangeliet och fatta ett beslut, såsom deras fäder hade gjort under den sjuåriga period då Kristus och lärjungarna verkade bland dem.

”Under nära fyrtio år efter det att domen över Jerusalem hade uttalats av Kristus själv, uppsköt Herren sina straffdomar över staden och nationen. Underbar var Guds långmodighet mot dem som förkastade hans evangelium och mördade hans Son. Liknelsen om det ofruktbara trädet framställde Guds handlingssätt mot det judiska folket. Befallningen hade utgått: ’Hugg ner det; varför får det suga ut jorden?’ (Luk. 13:7), men den gudomliga barmhärtigheten hade ännu en liten tid skonsamt låtit det stå kvar. Det fanns fortfarande många bland judarna som inte kände till Kristi karaktär och verk. Och barnen hade inte haft del av de tillfällen eller tagit emot det ljus som deras föräldrar hade föraktat. Genom apostlarnas och deras medarbetares förkunnelse skulle Gud låta ljuset lysa för dem; de skulle få se hur profetian hade gått i uppfyllelse, inte endast i Kristi födelse och liv, utan också i hans död och uppståndelse. Barnen dömdes inte för föräldrarnas synder; men när barnen, trots kunskap om allt det ljus som hade givits åt deras föräldrar, förkastade det ytterligare ljus som hade skänkts åt dem själva, blev de delaktiga i föräldrarnas synder och fyllde sin missgärnings mått.

Guds långmodighet mot Jerusalem gjorde endast judarna än mer befästa i deras hårdnackade obotfärdighet. Genom sitt hat och sin grymhet mot Jesu lärjungar förkastade de det sista erbjudandet om barmhärtighet. Då drog Gud tillbaka sitt beskydd från dem och avlägsnade sin återhållande makt från Satan och hans änglar, och nationen lämnades åt den ledares välde som den hade valt. Hennes barn hade föraktat Kristi nåd, som skulle ha gjort det möjligt för dem att kuva sina onda böjelser, och nu blev dessa deras övervinnare. Satan uppväckte själens häftigaste och mest förnedrade lidelser. Människor resonerade inte; de var bortom allt förnuft — styrda av impuls och blind vrede. De blev sataniska i sin grymhet. I familjen och i nationen, bland de högsta såväl som de lägsta samhällsklasserna, rådde misstänksamhet, avund, hat, strid, uppror och mord. Det fanns ingen trygghet någonstans. Vänner och släktingar förrådde varandra. Föräldrar dödade sina barn, och barn sina föräldrar. Folkets ledare hade ingen makt att styra ens sig själva. Otyglade lidelser gjorde dem till tyranner. Judarna hade godtagit falskt vittnesbörd för att fördöma Guds oskyldige Son. Nu gjorde falska anklagelser deras egna liv osäkra. Genom sina handlingar hade de länge sagt: ”Låt Israels Helige försvinna från vår åsyn.” Jesaja 30:11. Nu blev deras önskan uppfylld. Frukten för Gud störde dem inte längre. Satan stod i spetsen för nationen, och de högsta civila och religiösa myndigheterna stod under hans välde.” Den stora striden, 27, 28.

Såsom Förbundets Budbärare handlade Kristus först uteslutande med judarna. År 34, vid steningen av Stefanus, gick evangeliet därefter till hedningarna, och tiden för Guds verkställande dom hade kommit, även om Gud i sin barmhärtighet uppsköt den tidpunkten i omkring fyrtio år.

Såsom Förbundets Sändebud, till uppfyllelse av Malakis tredje kapitel, renade Kristus templet två gånger. Han gjorde detta under en tidsperiod som särskilt var avskild för förbundsfolket, vilka då blev förbigångna och förskjutna, och även för dem som då skulle bli det nya utvalda folket. När denna tidsperiod hade avslutats, började tiden för Guds verkställande dom. Johannes Döparen var det sändebud som beredde vägen för Kristi verk att upprätta ett nytt utvalt folk, med vilket Han skulle ingå förbund.

De två tempelreningarna var åskådningsundervisning som identifierade Kristi verk att rena själens tempel. När förbundets budbärare plötsligt träder fram i Malaki kapitel tre, renar och luttrar han

också Levi söner, i syfte att åstadkomma ett offer, såsom i forna dagar.

Men vem kan uthärda hans ankomsts dag, och vem kan bestå när han uppenbarar sig? Ty han är såsom en smältares eld och såsom valkares tvål. Och han skall sitta såsom en smältare och renare av silver; och han skall rena Levi söner och luttra dem såsom guld och silver, så att de kan bära fram åt Herren ett offer i rättfärdighet. Då skall Judas och Jerusalems offer vara Herren till behag, såsom i forna dagar och såsom under gångna år. Malaki 3:2–3.

Malaki, kapitel tre, och de två tempelreningarna representerar en fullkomning av Levi söners tro, vilken åstadkoms av Förbundets budbärare. Fullkomningen av Levi söners tro representeras av reningen av guld.

”Det måste hos alla som har något inflytande på sanatoriet finnas en överensstämmelse med Guds vilja, en ödmjukelse av jaget, ett öppnande av hjärtat för Kristi Andes dyrbara inflytande. Guld, luttrat i eld, representerar kärlek och tro. Många är nästan helt utblottade på kärlek. Självtillräcklighet förblindar deras ögon för deras stora behov. Det finns en verklig nödvändighet av en daglig omvändelse till Gud, en ny, djup och daglig erfarenhet i det religiösa livet.” Testimonies, band 4, s. 558.

Malaki kapitel tre, och de två tempelreningarna representerar en fullkomning av förståelsen av kunskapens tillväxt inom de visa, som är Levis söner, vilken fullbordas av Förbundets Budbärare. Fullkomningen av Levis söners representeras av silvrets rening.

HERRENS ord äro rena ord, såsom silver renat i en jordugn, luttrat sju gånger. Psalm 12:6.

Förbundets budbärare skulle rena Levi söner såsom silver och guld. Guds ord är det som renar, ty att bli renad är att bli rättfärdiggjord och helgad.

Helga dem genom din sanning: ditt ord är sanning. Johannes 17:17.

Johannes Döparen var den budbärare som beredde vägen för Förbundets Budbärare i den första uppfyllelsen av Malaki kapitel tre, och hans budskap i detta avseende var fyrfaldigt till sin natur. Hans verk innefattade identifieringen av det reningsverk som skulle utföras av Förbundets Budbärare, och att det reningsverk som utfördes framställdes som en handling där en tröskplats sopades ren. Han identifierade att det tidigare utvalda folket då var i färd med att bli förbigånget. Han frambar också det laodiceiska budskapet till Guds folk och visade därigenom dem deras synder och deras faders synder. Han satte alla dessa realiteter i sammanhanget av den ”kommande vreden”. Den budbärarens verk som beredde vägen representerade ett verk utfört av en som aldrig hade fått någon utbildning i det utbildningssystem som tillhörde det folk som höll på att bli förbigånget.

”I Johannes Döparen uppreste Herren åt sig själv en budbärare för att bereda Herrens väg. Han skulle frambära för världen ett oförfärat vittnesbörd genom att tillrättavisa och fördöma synden. Lukas säger vid tillkännagivandet av hans uppdrag och verk: ’Och han skall gå framför Honom i Elias ande och kraft, för att vända fädernas hjärtan till barnen och de olydiga till de rättfärdigas vishet, för att skaffa åt Herren ett folk som är berett’ (Luk. 1:17).”

”Många av fariséerna och sadducéerna kom till Johannes dop, och när han vände sig till dem sade han: ’Ni huggormars avföda, vem har varnat er att fly undan den kommande vreden? Bär därför sådan frukt som hör omvändelsen till; och tro inte att ni kan säga inom er: Vi har Abraham till fader. Ty jag säger er att Gud av dessa stenar kan uppväcka barn åt Abraham. Redan nu är yxan satt till roten på träden; därför blir varje träd som inte bär god frukt nedhugget och kastat i elden. Jag döper er med vatten till omvändelse; men Han som kommer efter mig är starkare än jag, och jag är inte värdig att bära Hans skor. Han skall döpa er i den Helige Ande och i eld. Han har sin kastskovel i handen, och Han skall noggrant rensa sin tröskplats och samla sitt vete i ladan; men agnarna skall Han bränna upp i en eld som inte kan utsläckas” (Matteus 3:7–12).

”Johannes röst höjdes såsom en basun. Hans uppdrag var: ’Förkunna för mitt folk deras överträdelse, för Jakobs hus deras synder’ (Jesaja 58:1). Han hade inte erhållit någon mänsklig skolning. Gud och naturen hade varit hans lärare. Men det behövdes en som skulle bereda vägen för Kristus, en som var tillräckligt frimodig för att låta sin röst höras såsom de forntida profeterna och kalla den degenererade nationen till omvändelse.” Selected Messages, bok 2, 147, 148.

William Miller var den andre budbäraren som beredde vägen för Förbundets Budbärare, och Millers person och verk hade förebildats av Johannes Döparen.

”Tusentals leddes till att omfatta den sanning som predikades av William Miller, och Guds tjänare uppväcktes i Elias ande och kraft för att förkunna budskapet. Liksom Johannes, Jesu förelöpare, kände de som predikade detta allvarliga budskap sig manade att sätta yxan till roten på trädet och uppmana människor att bära sådan frukt som hör omvändelsen till.” Early Writings, 233.

De hårklyvande judarna på Kristi tid hade förletts att sätta sin lit till ett falskt budskap om Messias. ”Messias” är det hebreiska ordet motsvarande det grekiska ordet ”Kristus”, vilket betyder ”smord”.

Det ord som Gud sände till Israels barn, när han förkunnade frid genom Jesus Kristus — han är allas Herre — detta ord, säger jag, känner ni till, det som blev kungjort i hela Judeen och började från Galileen efter det dop som Johannes predikade; hur Gud smorde Jesus från Nasaret med den helige Ande och med kraft, honom som gick omkring och gjorde gott och botade alla som var förtryckta av djävulen; ty Gud var med honom. Apostlagärningarna 10:36–38.

Både ”Messias” och ”Kristus” betyder ”den Smorde”. Kristus blev smord vid sitt dop, så rent tekniskt var Han inte Messias eller Kristus förrän vid sitt dop. Hans dop står i profetisk överensstämmelse med ängelns nedstigande i Uppenbarelseboken kapitel tio, som ägde rum den 11 augusti 1840, och det står också i överensstämmelse med den starke ängelns nedstigande i Uppenbarelseboken kapitel arton, som ägde rum den 11 september 2001. De tre profetiska vägmarkeringarna identifierar den Helige Andes manifestation i det sena regnet.

De trätlystna judarna höll fast vid en missuppfattning, ett falskt profetiskt budskap, nämligen att Messias skulle upprätta ett bokstavligt jordiskt rike där Israels nation skulle härska över världen.

Det var ett falskt budskap som utlovade ”fred och välstånd”.

William Millers budskap hade två huvuddrag. Det första var tillämpningen av tidsprofetierna som identifierade helgedomens rening, och det andra var hans förkastande av den katolska tolkningen av det tusenåriga millenniet, som protestanterna var benägna att tro på. Denna falska uppfattning om millenniet, vilket framställdes som tusen år av fred och välstånd, hade förebådats av den falska uppfattningen om Messias rike som hölls av de ordklyvande judarna.

Dessa två vittnen identifierar ett förfalskat budskap om det sena regnet, som utlovar ”fred och välstånd”, i den tredje och slutliga uppfyllelsen av historien om den budbärare som bereder vägen för Förbundets Budbärare att plötsligt komma till sitt tempel. Detta falska budskap om det sena regnet identifieras som ett budskap om ”fred och säkerhet”, i kontrast till Johannes Döparens budskap, som förkunnade att ”vart träd som inte bär god frukt huggs ner och kastas i elden”, när ”den kommande vredesdomen” anländer. Det framställdes också genom Millers fastslående att det inte skulle bli några tusen år av fred, såsom katolicismen lär; ty när Herren återvänder skall Han förgöra jorden med härligheten från sin ankomst.

Och åt er som är ansatta skall han ge vila tillsammans med oss, när Herren Jesus uppenbaras från himlen med sina mäktiga änglar, i lågande eld, när han utkräver hämnd på dem som inte känner Gud och på dem som inte lyder vår Herre Jesu Kristi evangelium. Dessa skall bli straffade med evigt fördärv, bort från Herrens ansikte och från hans makts härlighet. 2 Thessalonikerbrevet 1:7–9.

De två första budbärarna, som beredde vägen för Förbundets Budbärare att träda in i förbund med ett nytt utvalt folk, visar att ett falskt budskap om ”fred och säkerhet” såsom det sena regnet, vilket utformades i tredje generationens laodiceiska adventism, har utformats av Satan för att hindra den laodiceiska adventismen i den fjärde generationen från att erkänna Islams roll, sådan den framställs i det tredje ve.

I den reningsprocess som fullbordas för dem som representeras av Levi söner, skulle den som kommer efter Johannes Döparen grundligt sopa rent och ”rensa” sin tröskplats med kastskoveln som är i hans hand. Detta verk utförs genom hans ord.

”Han har sin kastskoveln i handen, och han skall noggrant rensa sin tröskplats och samla sitt vete i ladan.” Matteus 3:12. Detta var en av reningens tider. Genom sanningens ord höll agnarna på att skiljas från vetet. Eftersom de var alltför fåfänga och självrättfärdiga för att ta emot tillrättavisning, alltför världsälskande för att anta ett liv i ödmjukhet, vände sig många bort från Jesus. Många gör fortfarande detsamma. Själar provas i dag såsom dessa lärjungar provades i synagogan i Kapernaum. När sanningen träffar hjärtat, ser de att deras liv inte står i överensstämmelse med Guds vilja. De ser behovet av en fullständig förändring i sig själva; men de är inte villiga att ta upp det självförnekande arbetet. Därför blir de förbittrade när deras synder uppdagas. De går bort förargade, liksom lärjungarna lämnade Jesus under knot och sade: ”Det är ett hårt tal; vem står ut med att höra det?” Messias, 392.

Budskapet om det sena regnet är den ”debatt” som återfinns i Habackuk kapitel två, och det är sanningens ord som skiljer agnarna från vetet. Denna åtskillnad är den rening som utförs av

Förbundets Budbärare. I den milleritiska historien frambringade budskapet i Daniel kapitel åtta, vers fjorton, en rening när det först slog fel och medförde dröjsmålstiden i Habackuk kapitel två och liknelsen om de tio jungfrurna i Matteus kapitel tjugofem. När budskapet om midnattsropet slutligen uppfylldes den 22 oktober 1844, frambringade det en ännu större rening. Det var då som Förbundets Budbärare plötsligt ankom och inledde den slutliga reningen och luttringen. Den rörelse som hade genomgått de första två av tre reningar och utrensningar, misslyckades i den tredje och sändes till Laodiceas ödemark år 1863.

I Milleriternas historia renades protestanterna först genom sanningens ord; därefter renades den förste ängeln rörelse vid ankomsten av det tredje prövande budskapet. Men de som hade varit byggarna av det milleritiska templet under de fyrtiosex åren från 1798 till 1844, bestod inte det tredje provet, som kom den 22 oktober 1844, fastän de fullkomligt uppfyllde liknelsen om de tio jungfrurna.

”Många som gick ut för att möta Brudgummen under den första och den andra ängeln budskap, avvisade det tredje, det sista prövande budskapet som skulle ges till världen, och en liknande hållning kommer att intas när den sista kallelsen ljuder.

”Varje detalj i denna liknelse bör noggrant studeras. Vi representeras antingen av de kloka eller av de oförståndiga jungfrurna.” Review and Herald, 31 oktober 1899.

Den profetiska historia som började vid den tredje ängeln ankomst den 22 oktober 1844 var ett misslyckande, och den slutade med upproret år 1863. Redan år 1850 nedtecknade syster White följande budskap.

”Herren gav mig den 26 januari en syn, som jag nu skall återge. Jag såg att några av Guds folk var tröga och slumrande; de var endast halvt vakna och insåg inte den tid vi nu levde i; och att ”mannen” med ”smutsborsten” hade kommit in, och att några var i fara att sopas bort. Jag bad Jesus att frälsa dem, att skona dem ännu en liten tid och låta dem se sin fruktansvärda fara, så att de kunde göra sig redo innan det för alltid blev för sent. Ängeln sade: ”Förstörelsen kommer som en mäktig virvelvind.” Jag bad ängeln att förbarma sig över och rädda dem som älskade denna värld och var fästa vid sina ägodelar och inte var villiga att lösgöra sig från dem och offra dem för att påskynda budbärarna på deras väg att föda de hungriga fåren, som höll på att gå under av brist på andlig föda.

”När jag såg arma själar dö i brist på den närvarande sanningen, och somliga som bekände sig tro sanningen lät dem dö genom att undanhålla de nödvändiga medlen för att föra Guds verk framåt, var synen alltför smärtsam, och jag bad ängeln att ta den ifrån mig. Jag såg att när Guds sak krävde något av deras egendom, likt den unge mannen som kom till Jesus, [Matteus 19:16–22.] gick de bedrövade därifrån; och att den överflödande gisseln snart skulle gå fram och svepa bort hela deras ägodelar, och då skulle det vara för sent att offra jordiska ägodelar och samla en skatt i himlen.” Review and Herald, 1 april 1850.

År 1850 hade mannen med dammborsten redan anlänt. Den 22 oktober 1844 hade Förbundets budbärare plötsligt kommit till sitt tempel, och Han började verket med att rena och luttra Levi söner.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

”I dag provas och rannsakas själar, och många går över samma mark som trampades av dem som övergav Kristus. När de provas av Ordet, förkastar de den gudomlige Läraren. När de tillrättavisas därför att deras liv inte står i överensstämmelse med sanning och rättfärdighet, vänder de sig bort från Frälsaren; och deras beslut, liksom de förargade lärjungarnas, blir aldrig återkallat. De vandrar inte längre med Kristus. Så uppfylls orden: 'Han har sin kastskevel i sin hand, och han skall noggrant rensa sin tröskplats och samla sitt vete i ladan.'” Signs of the Times, 15 maj 1901.